

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

30 מרץ 2015

תא"מ 13078-10-14 מעוז נ' צ'רנינסקי

בפני כבוד השופט עמית יריב

התובע עו"ד עדי מעוז

נגד

הנתבע זיו צ'רנינסקי

נוכחים :

התובע בעצמו

הנתבע ובא כוחו עו"ד אסף נוי

פסק דין

לפניי תביעה שהוגשה מכוח סעיף 30א לחוק התקשורת (בזק ושידורים), תשמ"ב-1982, בגין משלוח דברי פרסומת בלתי רצויים. לטענת התובע, עורך דין במקצועו, קיבל 21 הודעות דואר אלקטרוני מאתר שמפעיל הנתבע, וזאת אף שלטענתו מעולם לא נרשם לאתר ומעולם לא מסר את פרטי ההתקשרות שלו לאתר.

הנתבע טען, כי התובע מסר את פרטיו באתר ואף נתן הרשאה למשלוח דברי פרסומת, אולם לטענתו, בשל טעמים טכניים אין באפשרותו להמציא ראיה לקיומה של הסכמה כאמור.

את עיקר הגנתו ביסס הנתבע, באמצעות בא כוחו, על הניסיון להציג את התובע כ"תובע סדרתי" אשר הפך את הוראות סעיף 30א הנ"ל קרדום לחפור בו, ואשר מטרתו להתעשר על חשבון הנתבע ובעלי אתרים דוגמתו. אני סבור שקו הגנה זה אין בו כדי להועיל לנתבע. סעיף 30א קובע אמות מידה להתנהלות עסקית של עוסק. סעיף זה אינו מייחד את עצמו לתובעים מזדמנים בלבד, ואינו מגביל את זכות התביעה מכוחו. התפיסה העולה מפסיקת בית המשפט העליון בעניין זה מלמדת את ההפך: בתי המשפט רואים במהלכים של "אכיפה אזרחית" התנהגות שלא זו בלבד שאינה מלמדת על חוסר תום לב, אלא שיש בה כדי לקדם את התכלית הציבורית שבבסיס החקיקה. ראו לעניין זה רע"א 1954/14 חזני נ' שמעון הנגבי (סתונית מועדון דאייה ורחיפה במצנחים) (2014), להלן "עניין חזני". בעניין חזני עורך כבוד השופט פוגלמן הקבלה בין התובע מכוח סעיף 30א לחוק התקשורת ובין תובע ייצוגי הן מבחינת הסיכון המוטל עליו והן מבחינת התכליות החברתיות שמשרת ההליך.

עוד יש לציין, כי לא מצאתי רלוונטיות לעניין זה לא במספר התביעות שהוגשו עד כה על ידי התובע, לא בשאלה אם התובע ידע או לא ידע על תביעה אחרת שהגישה מקורבת אליו. שאלות אלה, שנועדו להטיל ספק בתום לבו של התובע, יוצאות מנקודת הנחה שמי שמרבה להגיש תביעות מכוח סעיף

30א, מוחזק כחסר תום לב, וגישתי – שאני סבור שעולה בקנה אחד עם ההלכה המחייבת שיצאה מעם בית המשפט העליון – שונה.

לגופו של עניין, עסקינן במחלוקת עובדתית פשוטה למדיי: האם מסר התובע את פרטיו לנתבע אם לאו. הנתבע, הטוען כי קיבל את פרטי הקשר עם התובע מאת התובע, נושא בנטל להוכיח טענה זו, ואין חולק כי הוא לא עמד בנטל זה. אינני מתעלם מטענת הנתבע כי האתר שהוא מפעיל איננו ערוך מבחינה טכנית להציג אישורים כאמור, אולם טענה זו, מקום שבו יש הוראה חוקית מפורשת וברורה, אינה יכולה לסייע לנתבע. אין ספק, כי בעידן הדיגיטלי שבו אנו חיים קיימים אמצעים שיאפשרו למפעילי אתרים לתעד הסכמה של הגולשים למשלוח דואר פרסומי, ומשבחר הנתבע שלא להתקין אמצעים כאמור באתרו, נטל על עצמו סיכון אשר למרבה הצער התממש בענייננו.

עד כאן – שאלת הזכאות לפיצוי, ומכאן – שאלת היקף הפיצוי.

בעניין חזני קבע בית המשפט העליון את אמות המידה שעל בית המשפט לשקול בבואו לקבוע פיצוי בגין הפרת הוראות סעיף 30א לחוק התקשורת. כבוד השופט פוגלמן קבע שם כי:

”נקודת המוצא היא שתביעה בגין הפרה בודדת תזכה את התובע במלוא הסכום (1,000 ש”ח) כדי שתושג התכלית ההתרעתית. ככל שמספר ההפרות עולה כך גדלה התקרה שבית המשפט רשאי לפסוק, אולם עליו להיעצר בסכום המשקף הרתעה יעילה בנסיבות העניין ולא לפסוק מעבר לכך.” (פסקה 10 לפסק דינו של כב' השופט פוגלמן).

בבחינת שיעור הפיצוי יש לבחון גם את נסיבות ביצוע ההפרה על פי אמות המידה שנקבעו שם. בענייננו, אין מדובר בפרסום שתוכנו פוגעני, לא הוכח כי הנתבע פעל ביודעין להפר את הוראות החוק, ולא ניתן לשלול את האפשרות כי מדובר בתקלה בתום לב, לא הובאו ראיות שיאפשרו לבחון את הרווח הצפוי מן הפרסום, וכמשקל נגד לנסיבות אלה, יש לציין כי התביעה הוגשה בגין 21 הודעות שנשלחו לאותה תיבת דואר.

אשר לאפשרות שניתנה להסיר את הנמענים מרשימת התפוצה, דומה כי הגישה הנוהגת לאחר פסק הדין בעניין חזני גורסת כי אין לייחס משקל מכריע לאפשרות זו, אולם יש בה כדי להשפיע או להוות שיקול משני בעת פסיקת הפיצוי.

בשקלול כל הנסיבות ואמות המידה שנזכרו לעיל, אני סבור כי הסכום המשקף הרתעה יעילה של הנתבע עומד על סך של 8,000 ₪ ביחס לכל ההפרות כולן. בנוסף לסכום זה, יישא הנתבע גם בהוצאות ההליך בסך 1,500 ₪ ובשכר טרחת עו”ד בסך 2,500 ₪. סכומים אלה כולם יישאו הפרשי הצמדה וריבית כחוק מהיום ועד לתשלום המלא בפועל.

ניתן והודע היום י' ניסן תשע"ה, 30/03/2015 במעמד הנוכחים.

עמית יריב, שופט

הוקלד על ידי ליאת חדד
עמית יריב 54678313
נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה